

ТРЕПЕТЛИКАТА

На върхъ Божичъ се родилъ Исусъ Христосъ. Цѣлъ день и цѣла нощъ идвали поклонници отъ далечни страни и слагали богати подаръци предъ яслата, въ която лежалъ малкиятъ Исусъ.

Минало день, два. Идвали гости и поднасяли дѣрове на Исуса. Дева Мария искала вече да кръсти младенца. На третия день станала рано, увила го въ пелени и тръгнала да му търси кръстникъ.

Едва се запътила, насрѣща ѝ се задалъ св. Василий

— Слава тебе, св. Василий, — дума му дева Мария. — Ти ни срещна, ти ще кръстишъ младия. Богъ.

Св. Василий отговорилъ:

— Дево Марио, не умѣя да върша тая работа, нито пъкъ смѣя отъ Иванъ Кръстителя. Той е кръстилъ небето и земята, той ще кръсти младия Богъ.

Вървѣла що вървѣла, срещнала св. Георги. Дева Мария се спрѣла:

— Богъ доброто, св. Георги. Вземи да ми кръстишъ малкия Исусъ.

— Бързамъ, пъкъ и не ми е работа. Св. Иванъ Кръстителя, що е кръстилъ и небето, и земята, ще ми се сърди. Него потърси. Хай съ здраве.

Дева Мария стигнала вече рѣката Йорданъ. Показалъ се, св. Никола седналъ въ гемия.

— Поспри се св. Никола. Слѣзъ отъ гемията. Нося ти Исуса. Ела да го кръстишъ.

— Не мога! Богъ ми е далъ да управлявамъ рѣкитѣ и моретата, а на св. Иванъ да кръщава. Всичко живо, що е по небето и земята, той е кръстилъ. Иди при него.

Най-сетне дева Мария съгледала св. Иванъ Кръстителя. Отъ далече му извикала:

— Св. Иване, тебе търся. Щешъ ли да ми кръстишъ малкия Исусъ?